

hertil. Jeg tror, at de Endringer, som der vil kunne være Tale om at foretage, ville i det højeste maasse være et Par rent ubetydelige redaktionelle Forandringer; indgribende Endringer, synes der mig ingen som helst Anledning til. Det er vistnok muligt, at man senere, naar man opnaar mere praktisk Erfaring, vil komme til Erkendelse af, at der kan findes en eller anden Mist i Lovens Bygning. Det plejer at gaa saaledes med de fleste Love, og det vil navnlig let kunne være Tilfældet her, hvor Loven drejer sig om et Emne, hvorom vi i Virkeligheden hos os ikke have nogen forudgaaende praktisk Erfaring. Men Loven er opbygget gennem en nøje og indgaaende Gennemtænkning af det Emne, den omhandler, og jeg ser ikke rettere, end at der her er tilvejebragt et særdeles tilfredsstillende Arbejde, hvilket jeg derfor tillader mig at henstille til Tinget at vedtage, saaledes som det foreligger.

Juslitsministeren (M. L. Leman):

Ja, jeg slutter mig til det, der ytredes af den sidste ærede Taler, idet jeg ogsaa tror, at der ikke godt, i Følge Sagens Natur, kan være Tale om principielle Forandringer i det foreliggende Forslag. Naar man vil gennemføre Hovedtanken i det med disse dobbelte Beviser, Oplagsbevis og Garantibevis, saa tror jeg ikke godt, det kan ske paa anden Maade, end Lovforslaget gør det, idet nemlig Lovforslagets Regler, naturligtvis affet fra redaktionelle Spørgsmaal og flige Smaa-ting, egentlig kun ere logiske Konsekventer af det opstillede Princip og derfor ikke godt kunne være anderledes. Derfor er ogsaa den Bestemmelse, der blev indsat i Lands-tinget, nemlig Bestemmelsen i § 17, ikke af saa stor Betænelighed, som mange maasse kunde mene. Saaledes som Lovforslaget oprindelig var fremsat for Landstinget, angik det kun individuelle Varer, det vil sige, det var Meningen, at Oplagsbevis og Garantibevis reducerede sig til bestemte nærmere betegnede Varepartier, som ikke maatte røres, som skulde bevares i Frihavns-selskabets Pakhuse urørte, saaledes som de vare deponerede der, og paa den Forudsætning hvile alle Bestemmelserne i Lovfor-slaget lige indtil § 17. Det er ganske vist ingen Steder sagt med rene Ord, at disse Varer skulle forblive urørte; men det er Meningen, og det fremgaar tydeligt nok af Bestemmelserne. Men under Behandlingen i Landstinget fremkom en Tanke, som for Resten ogsaa flere have næret forinden den Tid, men det er første Gang, den fremkommer i Rigsdagen, den Tanke at udstrække Lovens Regler til at gælde ogsaa, hvad man

med et Ord kunde kalde generelle Oplags- og Garantibeviser, som ikke refererede sig til individuelle, bestemte Varer, som skulde forblive urørte, men kun refererede sig til et vist Kvantum af Varerne, der da maatte nærmere bestemmes efter Art og Bestaffenhed. Jeg tror, at en ydre Opfordring til at stræbe efter at faa Lovforslaget udvidet hertil, navnlig var fremkommen fra Land-husholdningsselskabet, som allerede havde truffet forskellige Afgørelser med Frihavns-selskabet, som referere sig til Kornvarer, og som hero paa den Tanke, at der der skulde kunne modtages Korn, Varer, som saa bleve underkastede en vis Bedømmelse og deraf følgende Klassifikation, delte i 3 Klasser, hver med 2 Underafdelinger eller mulig flere og saaledes, at Bevistet saa kun kom til at lyde paa saa og saa mange Tdr. Korn af den og den Kategorie og Underafdeling. Deraf fulgte altsaa, at det var muligt, at man paa Frihavns-pakhuset kunde sammenblande alt det Korn, som hørte til samme Kategori, saaledes at man altsaa ikke der behøvede at holde de enkelte Partier adskilte. Beviserne kunne altsaa kun til at lyde paa saa og saa mange Tønder eller Bund — hvis man gaar efter Vægt, som det vel sagtens er Meningen — af den Slags Korn. Den Tanke er saa bleven realiseret ved § 17, men paa den Maade, at det skulde overlades Regeringen ved fyl. Anordning at gøre Reglerne for de i denne Lov omhandlede Beviser anvendelige paa disse andre Beviser med de Modifikationer, som følge af disse sidstnævnte generelle Vare-bevisers ejendommelige Natur, og som jo altsaa hænger sammen med det, at de ikke repræsentere bestemte individuelle Varer, men kun et vist Kvantum af en vis Art. Det er Forstøllen, som jo vil drage Følger efter sig i flere Retninger, dels f. Eks. med Hensyn til Maaden, hvorpaa Varerne maatte betegnes i selve Oplagsbevistet, men dernæst ogsaa med Hensyn til Selskabets Ansvarlighed for Varerne og mange andre Punkter. Det kunde maasse synes noget underligt, at man overlader Regeringen dette, og det kunde synes rimeligt, at Lovforslaget selv traf de forandrede Bestemmelser i saa Henseende. Grunden hvorfor man dog ikke har fundet nogen Betænelighed ved at gaa den Vej, man er gaaet, er for det første den, at det for Jurister i alt Fald er temmelig klart, hvad det er for Afgørelser, der maatte finde Sted — der er ikke synderligt Spillerum for Støn, det vil være næsten de rent logiske Følgeslutninger ud fra Hovedprincippet — og dernæst ogsaa den, at man har ment, at for saa vidt man vilde afvente Erfaringens